

Arrest

nr. 138 267 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 29 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 13 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 29 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Aangaande het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vasthouding betreft, dient erop gewezen te worden dat de Raad geen rechtsmacht heeft, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk voorkomt.

Aangaande het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dient erop gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet bevindt. De verzoekende partij betwist deze motivering geenszins. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, en in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 7 van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar een hangend beroep tegen een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat de Raad dit beroep op 11 september 2014 bij arrest met nummer 129 152 heeft verworpen. Bovendien wordt erop gewezen dat een hangende aanvraag of een hangend beroep in dit verband, de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Het beroep komt, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang.

Aangaande het onderdeel van de bestreden beslissing dat de terugleiding naar de grens betreft, meent de verzoekende partij in een eerste middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen en voert zij in een tweede middel de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst hiervoor opnieuw naar het beroep dat zij instelde tegen de beslissing van 4 februari 2014 waarbij een aanvraag van 8 mei 2013 om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis zonder voorwerp werd verklaard. In het eerste middel geeft zij aan dat van dit beroep geen melding werd gemaakt, terwijl van alle andere beroepen in de bestreden beslissing wel melding wordt gemaakt. In het tweede middel stelt zij dat, zolang er geen definitieve uitspraak over het ingediende regularisatieverzoek is gedaan, niet kan geoordeeld worden of de in artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn al dan niet effectief overschreden wordt. De Raad herhaalt dat het betrokken beroep ondertussen verworpen werd, zodat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij haar beide middelen. Bovendien wordt in de motivering aangaande de terugleiding naar de grens geenszins verwezen naar de in artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn.

De beide middelen lijken niet te kunnen worden aangenomen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 6 oktober 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat het belang dient beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van het beroep. VwP verwijst naar de beschikking en haar nota.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat het belang dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van het beroep, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat voormelde beschouwing juridische grondslag mist. Het belang moet immers voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 4 december 2006, nr. 165.506).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET